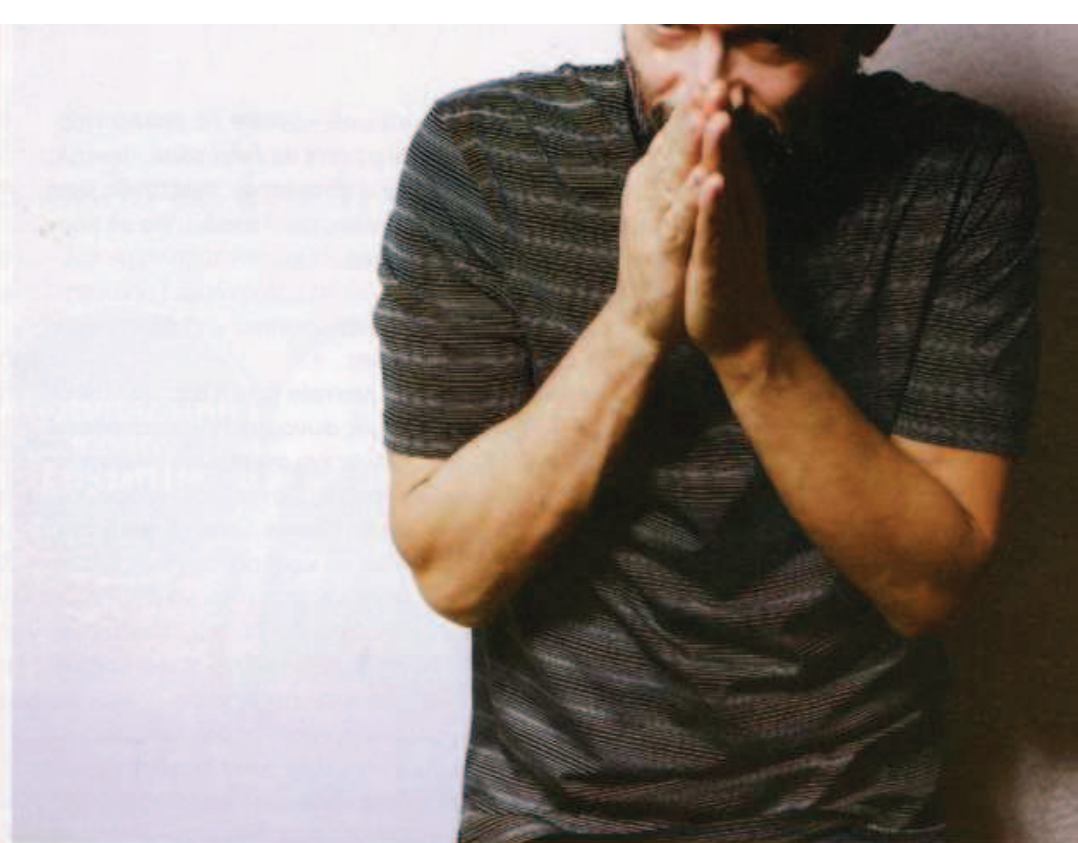

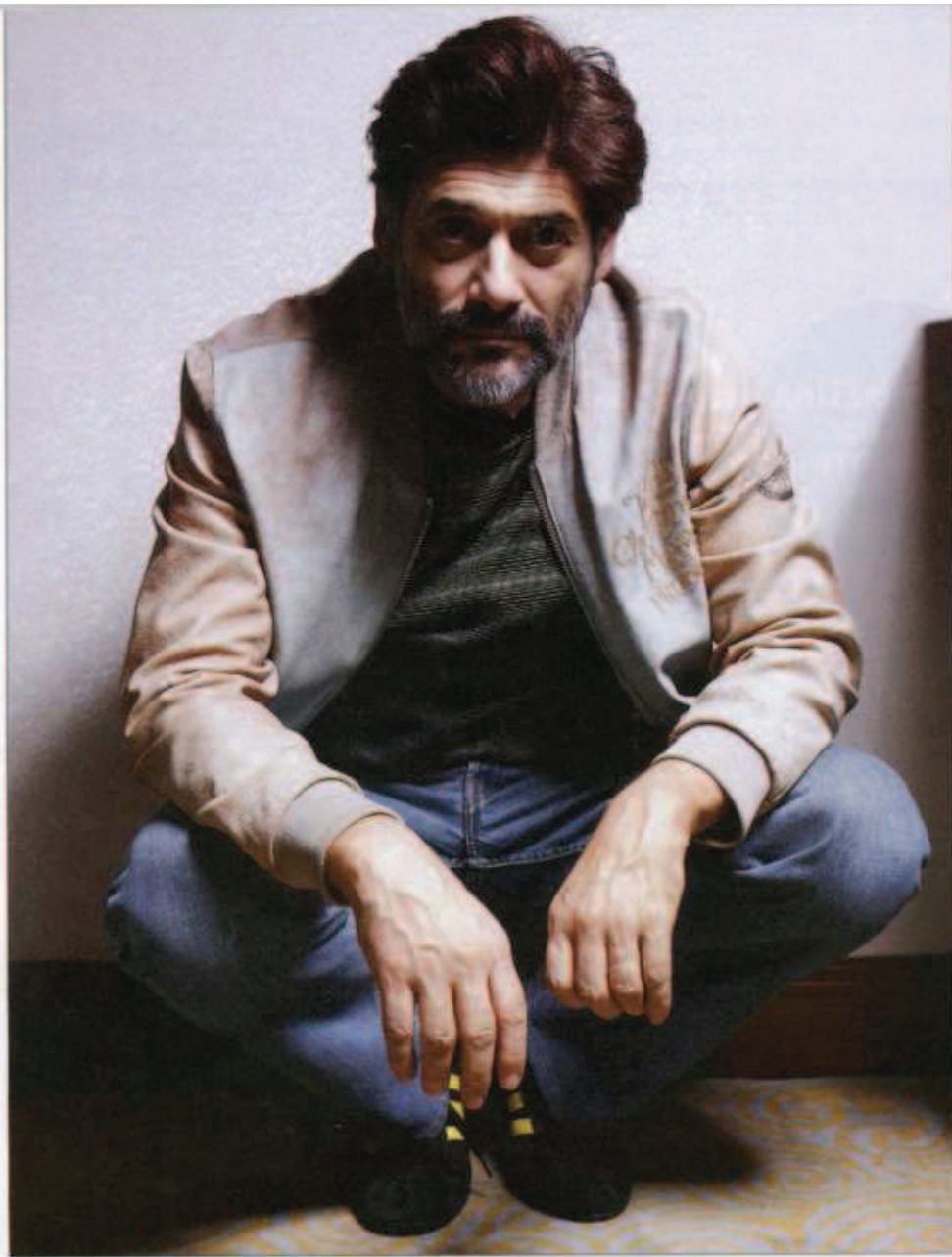

ΑΝΑΛΥΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΧΩΡΑΦΑ

(Analyzing Georges Corraface)

Ο Έλληνας του εξωτερικού, ο ξένος στο ελληνικό σύστημα, ο πατέρας, ο **πθοποιός**, ο ταξιδιώτης, ο πρόεδρος του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, που ανοίγει τις πύλες του σε λίγες ημέρες: Ο αξιότιμος κύριος Χωραφάς μάς μίλησε, με όλες αυτές τις ιδιότητες, για τα καλά και τα στραβά της εποχής μας. Συνέντευξη στη Σόνια Ζαχαράτου, φωτογραφίες: Νίκος Κόκκας.

είναι η τσεχική ή η πορτογαλική. Στον χώρο του θεάτρου έχω ακούσει ότι λειτουργούν πολλές και καλές σχολές. Το θέμα όμως είναι ότι υστερούμε και οικονομικά, γεγονός που δημιουργεί ένα κλίμα μιζέριας. Και η μιζέρια δεν βοηθά στο να συνεργαστούν σωστά οι άνθρωποι για ένα καλό αποτέλεσμα».

Η μιζέρια σκοτώνει τη δημιουργικότητα;
«Φυσικά. Διότι καθένας προσπαθεί να επιβιώσει μέσα στην ομάδα και δουλεύει για τον εαυτό του και μόνο. Δεν έχει το άνοιγμα ψυχής που απαιτείται για μια συνεργασία, ούτε τη γενναιοδωρία προς τους άλλους. Είναι ανθρώπινο βέβαια και το συναντάμε παντού».

Και στη Γαλλία; Δεν υπάρχει αυτή η μιζέρια;
«Ακόμη και σε μια χώρα όπως η Γαλλία, που δεν αντιμετώπιζε τέτοιου είδους προβλήματα, τα πράγματα έχουν αρχίσει να αλλάζουν και οι καλλιτέχνες υφίστανται τις συνέπειες. Η αλλαγή έχει σχέση με την παγκοσμιοποίηση, που έχει φέρει και την οικονομική κρίση. Πάρα πολλά πράγματα που βοηθούσαν τον καλλιτέχνη να επιβιώσει, έργα πειραματικά, λόγω χάρη, τα οποία

δεν ήταν μέσα στις απαιτήσεις της αγοράς, δηλαδή δεν είχαν την ταμπέλα του εμπορικού, σήμερα δεν μπορεί να τα κάνει. Άρα, του αφαιρείται η καλλιτεχνική αναζήτηση. Και σκεφτείτε ότι η Γαλλία έχει κάπως προσπαθήσει να φέρει τα καλλιτεχνικά και τα πολιτισμικά σε ένα επίπεδο αγοράς, έχοντας κατά νου τι πουλάει και τι δεν πουλάει. Λένε, βέβαια, ότι η αγορά έχει δίκιο...».

Οπότε, τι γίνεται;
«Οπότε, σταματάς τις πειραματικές καλλιτεχνικές προσπάθειες, που δεν είναι σίγουρες ως προς το οικονομικό αποτέλεσμα. Επιστρέφεις στο κλασικό ρεπερτόριο, αν είναι εμπορικό και αυτό, διότι σιγά σιγά και το κλασικό ρεπερτόριο περιθωριοποιείται».

Πώς αντιδράτε στη Γαλλία;
«Οι καλλιτέχνες αντιστέκονται πολύ εκεί. Αλλά, παρά τις αντιδράσεις, έχουν περιοριστεί τα δικαιώματά τους, όπως και τα κονδύλια. Επομένως, υποβαθμίζεται το επάγγελμα».

Να σταθούμε στα δικαιώματα;
«Ναι. Πριν από την κρίση, για να πάρεις επίδομα ανεργίας έπρεπε να είχες εργαστεί ορισμένες ώρες

μέσα στους τελευταίους 18 μήνες. Έτσι, σου αναγνωριζόταν ότι είσαι επαγγελματίας και σου δινόταν η ευκαιρία με τα χρήματα αυτά να ζήσεις και να παραμείνεις στο επάγγελμα. Τώρα απαιτούν τις ίδιες ώρες αλλά σε λιγότερους μήνες και, επομένως, πολύ λιγότεροι μπορούν να παραμείνουν στο επάγγελμα. Είναι ένα παράδειγμα της λογικής του κράτους, η οποία λέει ότι πρέπει όλα να τα συμμαζέψουμε».

Η σκέψη σας είναι πολιτική.
«Όπως του καθενός από εμάς».

Έχω την αίσθηση ότι αγαπάτε πολύ τον άνθρωπο.
«Και γιατί όχι;».

Επειδή, όπως θα γνωρίζετε και εσείς, πολλοί καλλιτέχνες είναι τόσο εγωκεντρικοί που ξεχνάνε τον διπλανό τους.
«Και τον εγωκεντρισμό είναι δύσκολο να τον κατηγορήσει κανείς, διότι ακόμη και οι άνθρωποι που ομφαλοσκοπούν μπορεί να είναι χρήσιμοι στους άλλους. Όλοι είμαστε λίγο-πολύ το ίδιο και πιστεύω ότι ακόμη και ο καλλιτέχνης που δίνει πολύ μεγάλη σημασία στον εαυτό του μπορεί να προσφέρει. Καθένας προσφέρει με τον δικό του τρόπο και μην ξεχνάτε ότι ανθρώπους με μεγάλο εγώ τους έχουμε λατρέψει, όπως τον Πικάσο. Δεν αποτελεί μέτρο το εγώ ή το μη εγώ. Είναι πιο σύνθετο το ζήτημα».

Αυτή η καινούργια κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα σας τρομάζει;
«Και βέβαια! Και με τρόμαζε πολύ πιο πριν, που την έβλεπα να έρχεται. Δεν πίστευα ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να συνεχίσουν να κυλάνε με τον ίδιο τρόπο για μεγάλο διάστημα. Με μια τέτοια διχάλα ανισότητας. Για πόσο ακόμη θα υπήρχαν στην ίδια κοινωνία άνθρωποι που ζούνε όλο και πιο άσχημα; Νομίζαμε ότι αυτή η κατάσταση θα εξακολουθούσε να λειτουργεί; Δεν μπορεί μια κοινωνία να πηγαίνει καλά όταν οι πιο πολλοί έχουν προβλήματα και άγχος, αφού είμαστε τόσο άμεσα συνδεδεμένοι ο ένας με τον άλλον».

Τι φοβάστε;
«Φοβάμαι κάποια από τις συνθησιμμένες λύσεις. Όταν τα πράγματα πάνε άσχημα, πολύ εύκολα ο κόσμος γίνεται εχθρικός. Και τότε, επειδή και οι πολιτικοί δεν μπορούν να τα βγάλουν πέρα, ανακαλύπτουν ή κατασκευάζουν κάποιον εχθρό. Αυτός πληρώνει τα σπασμένα και τα πληρώνουμε και εμείς, οι λαοί. Διότι, όταν γίνεται κάποια σύγκρουση, είτε στο εσωτερικό μιας χώρας είτε στο εξωτερικό, την πληρώνουμε όλοι. Έτσι συνήθως λύνονται οι μεγάλες κρίσεις. Με έναν μεγάλο πόλεμο, που μπορεί να έχει καινούργια μορφή, να μην είναι σαν τους προηγούμενους, αλλά... εντάξει, φοβάμαι ότι δεν θα βρούμε τις λύσεις εγκαίρως, ούτε για την κοινωνία μας ούτε για τη Γη και το περιβάλλον».